

EKSPEDICIJE ZEMALJSKIH HRONIKA

Naslov originala:

The Earth Chronicles Expeditions – Journeys to the Mythical Past, Zecharia Sitchin

Copyright © 2004 by Zecharia Sitchin

Sva prava zadržana. Nijedan deo knjige, kao ni knjiga u celosti, ne sme biti štampan niti publikovan bez pismene saglasnosti autora.

Prava za srpsko izdanje © 2011 Mono i Manjana

Izdavač

Mono i Manjana

Za izdavača

Miroslav Josipović

Nenad Atanasković

Glavni i odgovorni urednik

Aleksandar Jerkov

Urednik

Srđan Krstić

Prevod

Tatjana Milosavljević

Lektura

Saša Novaković

Kompjuterska priprema

Ljiljana Pekeč

Dizajn korica

Goran Grbić

E-mail: office@monoimanjana.rs

www.monoimanjana.rs

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Narodna biblioteka Srbije, Beograd

СИЧИН, Зехарија, 1920-2010

Ekspedicije zemaljskih hronika : putovanja u mitsku budućnost /
Zeharija Sičin ; prevela Tatjana Milosavljević. - Beograd : Mono i Manjana,
2011 (Lazarevac : Elvod-print). - 286 str., [32] lista s ilustracijama :
ilustr. ; 14 x 21 cm

Prevod dela: Journeys to the Mythical Past / Zecharia Sitchin.
- Napomene i bibliografske reference uz tekst.

ISBN 978-86-7804-382-6

COBISS.SR-ID 183369228

Zeharija Sičin

Ekspedicije zemaljskih hronika

PUTOVANJA U MITSKU BUDUĆNOST

Prevela s engleskog
Tatjana Milosavljević

Mono i Manjana
2011.

Mojoj supruzi, koja od početka putuje sa mnom
Mom unuku Salu, kao i Harviju i Ketu, koji su me
pratili na izuzetnim putovanjima
I stotinama radoznalih umova koji su se otisnuli sa mnom
Na Ekspedicije zemaljskih hronika kako bi videli prošlost
Zato da bi razumeli budućnost

SADRŽAJ

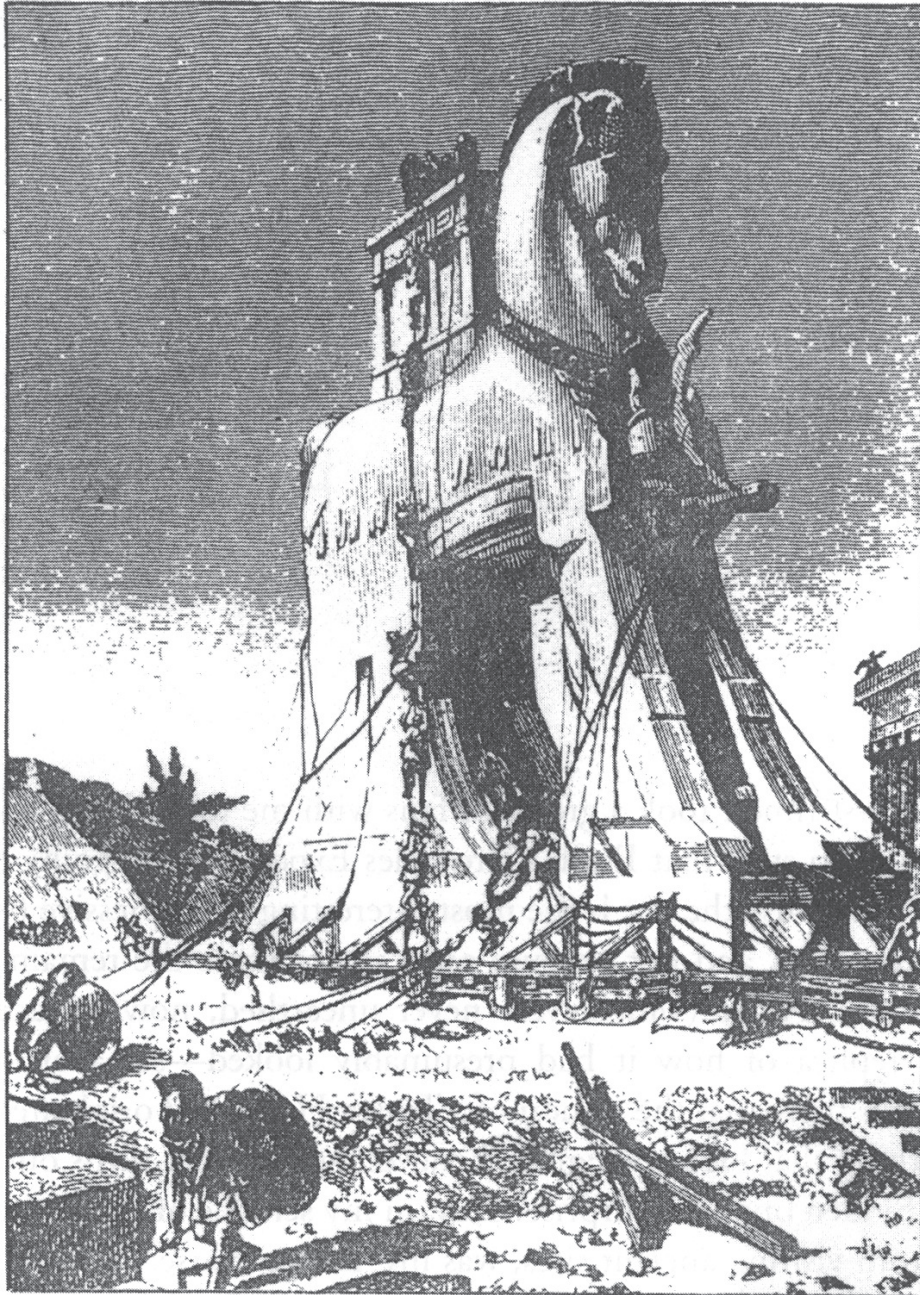
Trojanski konj	9
Slučaj obezglavljenog vanzemaljca	21
Atlantida bez potrage	39
Stranci u Novom svetu.....	62
Slon i astronaut	83
Boginja koja je krstarila nebesima.....	97
Nlo u zakopanoj sinagogi.....	115
Ilijini vihuri	130
Kako je Josif spasao Egipat	140
Tajne Sinajske gore	155
Pustolovine oko nedokučive planine	178
Toranj koji vodi do nebesa.....	194
Tuneli za putovanje kroz vreme.....	217
Zagonetke hramskih zidova	234
Tajne svete stene	258

1

TROJANSKI KONJ

Kad sam poveo grupu obožavalaca u Tursku, namerno sam započeo Ekspediciju zemaljskih hronika posetom Troji. Ne zato što je taj lokalitet najzanimljiviji ili najupečatljiviji (jer sasvim sigurno nije), niti zato što tamo možete videti ostatke bajkovitog Trojanskog konja (koji nisu pronađeni već su zamenjeni drvenom replikom napravljenom na osnovu navodnog izgleda Trojanskog konja – vid. sl. 1); već zato što je tamo nastao pojam trojanskog konja – pojam nečega što izgleda bezazleno ili dobroćudno, ali naposljetku se ispostavi da predstavlja skriveno iznenađenje. U mom planu pouka što ih je valjalo izvući iz poseta antičkim lokalitetima, Troja je bila moj trojanski konj.

Trojanski rat je pre svega poznat iz Homerovih spevova, Ilijade i Odiseje, ako ne i samo iz njih. To je jedan od najčešće opevanih ratova, poznat kao priča o „ljubavi što je porinula hiljadu brodova“ – brodova što su plovili od Grčke do obala Male Azije kako bi spasli i vratili lepu Jelenu, koju je oteo trojanski princ. Troja, koja se u vreme izbivanja rata nalazila pod vlašću kralja Prijama, bila je glavna i najbogatija grčka kolonija u Maloj Aziji, i držala je pod kontrolom veći deo trgovine između Azije i Evrope, koju od od grada deli uzan tesnac. Upravo je Prijamovom zanosnom sinu, princu Parisu, boginja Afrodita namenila lepu Jelenu, Zevsovu kćerku, za ženu. Ali, kad je Paris otišao u Grčku da traži ispunjenje proročanstva, saznao je da je

Slika 1

Jelena već udata za spartanskog kralja Menelaja. Iskoristivši odsustvo Menelaja, koji je bio u poseti Kritu, Paris je oteo Jelenu i otplovio s njom i dobrim delom blaga Sparte. Ubeđena da mora prihvatiti volju bogova, Jelena se u Troji udala za Parisa.

Kad se Menelaj vratio u Spartu i kada je saznao šta se dogodilo, okupio je sve grčke starešine i zatražio od njih da mu pomognu

da vrati Jelenu. Za vođu pohoda odabrali su Agamemnona, kralja Mikene i Menelajevog brata. Među grčkim junacima (zvanim i Ahejci) isticao se Ahil; na strani Troje (poznate i kao Ilion), heroj je bio Hektor, stariji Parisov brat.

Heroje su savetovali (ponekad i huškali) razni bogovi i boginje. Borbe su započele, nakon neuspešnih pregovora, opsadom Troje; razvlačile su se nekoliko godina, s usponima i padovima obeju strana, zatišjima između bitaka, katkad dvobojima pojedinih junaka. Povremeno su opkoljeni Trojanci uspevali da se probiju kroz grčke grudobrane i napadnu ukotvljenu flotu. Katkad su se, iz ovog ili onog razloga, proglašavala primirja. Ginuli su vodeći heroji na obej stranama. Kad je umor savladao obe vojske – mada uglavnom ahejsku – Grci su pribegli prevari u konačnom pokušaju da pobede u tom ratu. Uz pomoć boginje Atine, sagradili su drvenog konja i sakrili u unutrašnjost drvene skalamerije svoje najbolje borce (sl. 1); zatim su spalili opsadni logor, ukrcali se na brodove, i otplovili (ali, samo do najbliže luke). Pretpostavivši da je rat gotov, Trojanci su

Slika 2

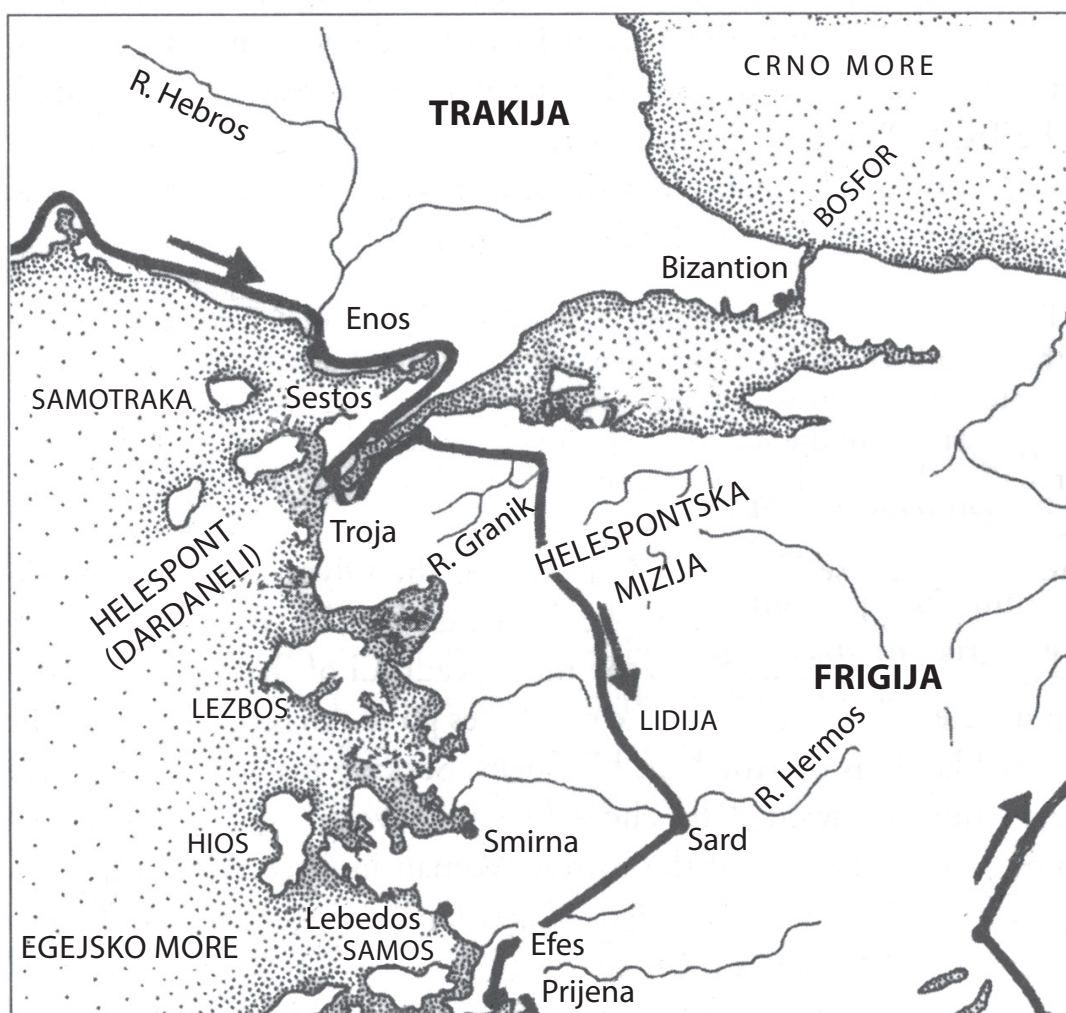
Slika 3

isprva podozrivo odmeravali drvenog konja, ali na kraju su ga uveli u grad, što je iziskivalo rušenje dela zaštitnih zidina. Kad je pala noć, Grci skriveni u konju, iskrali su se, savladali trojanske stražare, i upalili vatru kojom su dali signal svojim saborcima. Grčki vojnici nisu pošteđeli nikog. Sve su pobili. Menelaj je zatekao Jelenu u njenoj spavaćoj sobi, okićenu čipkom. Njen povratak s Menelajem u Spartu bio je jedini primer milosrđa Trojanskog rata.

Događaje iz tog rata i one koji su mu prethodili, opisali su i opevali, pored Homera, i drugi grčki pisci i pesnici; isto tako, zabeleženi su i na slikama na vazama i pločama, uglavnom iz klasičnog grčkog razdoblja (vid. sl. 2 i 3). Za antičke Grke, događaji iz Trojanskog rata i, prema tome, postojanje Troje, bili su istorijske činjenice koje niko nije dovodio u pitanje. To se jasno vidi iz povesti o Aleksandru Velikom, koji je u 4. veku p.n.e. poveo iz Grčke vojsku od 15.000

ljudi s namerom da porazi persijsku vojsku i pokori azijske narode sve do Indije i osvoji teritorije do Egipta u Africi.

Aleksandar je i te kako imao na umu Troju dok je planirao svoje pohode. U hronikama se kaže da je Aleksandar ljubomorno čuvao primerak Homerove Ilijade koji je dobio od svog učitelja, Aristotela. Odlučio je da iz Evrope u Aziju pređe preko more-
uza zvanog Helespont (današnji Dardaneli – vid. mapu, sl. 4), prelaza koji je milenijum ranije čuvala Troja. Grčki historičari su zabeležili da je veliki vojskovođa prepustio zadatak prebacivanja trupa jednom od zapovednika svoje vojske, a sam je stao za kormilo jedne od galija i usmerio je prema Troji. Iskrcavši se, prvo je otišao do Atininog hrama u Troji; Atina je bila boginja-za-

Slika 4

štitnica Ahila, heroja prema kome je Aleksandar gajio najdublje poštovanje.

Persijske snage očekivale su Aleksandra i njegove trupe, a prva bitka odigrala se kod reke Garnik, severoistočno od Troje (334. g.p.n.e.). Zagonetka činjenice da su Persijanci predvideli gde će Aleksandar preći preko mora mogla bi se objasniti citatom grčkog historičara Herodota, u kojem se kaže da je persijski kralj Kserks, koji je ranije napao Grčku, zastao u Troji na putu prema Grčkoj. Tamo se popeo na ostatke trojanske citadele, odao poštu čuvenom kralju Prijamu i žrtvovao hiljadu goveda Atini u njenom hramu.

Budući da je Aleksandrova zanesenost Trojom, Ilijadom i Ahilom bila nadaleko poznata, Persijanci su mogli osnovano pretpostaviti da će Makedonac doći upravo tim putem.

Rimski historičari i umetnici držali su se tradicije svojih prethodnika, Grka, u očuvanju sećanja i prikazivanju Troje i Trojanskog rata. A onda su, s vremenom, grad i rat iščileli iz sećanja, i nestali iz književnosti i umetnosti, da bi vekovima ostali zaboravljeni. Kada su, u srednjem veku, balade ponovo kao omiljenu temu odabrale priču o Troji, više niko nije umeo da kaže je li reč o istinitoj priči ili samo plodu drevne mašte. Mesto na kojem se Troja nalazila, takođe je bilo zaboravljeno. Stoga, kad su se srednjovekovni slikari prikazivali Troju i njene heroje kao vojnike u gradu u zapadnoj Evropi, u petnaestom veku nove ere, to je samo podstaklo prividne i nestvarne aspekte Troje i priče o njoj. Početkom modernih vremena, Troja je nestala iz domena istorije i pojavila se kao deo mitske prošlosti, ništa istinitija od drugih fantastičnih priča kao što su Odisejeve pustolovine, Jasonova potraga za Zlatnim runom i Heraklovih dvanaest zadataka.

Proterivanje storije o Troji među antičke mitove potkrepljeno je u modernim vremenima činjenicom da, kad se pažljivo čita, priča o Trojanskom ratu i ne zvuči kao pravi rat ljudi već kao sukob

koji su započeli, kontrolisali, kojim su manipulisali i u kojem su sudelovali bogovi. Prema grčkoj epskoj pripovesti Kiprija:

Beše nekad vreme kad su bezbrojna plemena ljudi pritiskala površinu blagonaklone Zemlje. A Zevs je to video i, sažalivši se na njih, odlučio u svojoj velikoj mudrosti da olakša Zemlji teret. Stoga je prouzrokovao veličanstvene borbe rata ilionskog (trojanskog), kako bi smrt načinila prazninu u ljudskom rodu.

S tim na umu, Zevs je pozvao olimpske bogove i boginje na gozbu, i potpirio svađu Here, Atine i Afrodite oko toga koja je od njih najlepša. Da bi razrešio taj spor, Zevs je predložio da boginje odu u Malu Aziju, gde je, pored planine Ide, Paris od Troje napsao svoja stada. Tražeći njegov glas, svaka boginja ponudila mu je nagradu odabere li baš nju. Paris je glasao za Afroditu, koja mu je obećala ljubav najlepše žene u Grčkoj; ispostavilo se da je to Jelena, žena Menelaja od Sparte; tako je započeo lanac događaja koji su doveli do Trojanskog rata.

Kad je sukob najzad izbio, bogovi i boginje pomagali su obeima stranama, huškali na bitke, osvetljivali noću nebo da se borbe ne bi prekidale ili otimali omiljenog heroja iz čeljusti smrti. Bogovi i boginje su i sami počeli da učestvuju u borbama, sve dok im Zevs nije to zabranio.

To što je Trojanski rat više priča o bogovima nego o ljudima, lako ga je svrstalo u kategoriju mitologije. Činjenica da arheologija u svom napredovanju nikako nije nailazila ni na kakav trag Troje, samo je potvrđivala tačnost te klasifikacije. Naučnicima je bilo jasno da je Troja samo mit.

Razvejavanje mita i dokazivanje da je Troja zaista postojala, dopalo je u zadatak pustolovnom poslovnom čoveku po imenu